

**RZECZNIK DYSCYPLINARNY
SĘDZIÓW SĄDÓW POWSZECHNYCH**

KOMUNIKAT

**Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych
w sprawie zakończenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko Olimpii B.-M.,
sędziemu Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp.**

Informuję, że 15 listopada 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Powszechnych sędzia Przemysław W. Radzik skierował do Sądu Dyscyplinarnego wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko Olimpii B.-M., sędziemu Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp., której zarzucono popełnienie przewinień dyscyplinarnych z art. 107 § 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, polegających na tym, że w dniach 9 sierpnia 2019 r. i 25 sierpnia 2019 r., nie zachowując powściągliwości w korzystaniu z mediów społecznościowych:

- pomówiła ustalonego prokuratora Prokuratury Krajowej o takie postępowanie, które mogło poniżyć go w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu prokuratora i sędziego w ten sposób, że na serwisie społecznościowym „Twitter”, komentując zgłoszenie przez wyżej wymienionego kandydatury na wolne stanowisko sędziowskie w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego określiła go jako osobę, „która nie ma stażu i łamał prawa człowieka”, przez co uchybiła godności urzędu oraz zasadom etyki zawodowej, określonym w § 2, § 4, § 5 ust. 2, § 10, 16 i 23 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia zbioru zasad etyki zawodowej sędziów,
- pomówiła Zbigniewa Ziobro, Ministra Sprawiedliwości o takie postępowanie, które mogło poniżyć go w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania funkcji publicznych, w tym sprawowania urzędu Ministra Sprawiedliwości w ten sposób, że na serwisie społecznościowym „Twitter”, określiła go jako ministra, który „wyprodukował aferę” i jest „odpowiedzialny za stworzenie

systemu korupcyjnego w sądach i prokuraturze uzależniającego wymiar spr od woli politycznej” przez co uchybiła godności urzędu oraz zasadom etyki zawodowej, określonym w § 2, § 4, § 5 ust. 2, § 10, 16 i 23 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia zbioru zasad etyki zawodowej sędziów.

Kwalifikując działanie obwinionej sędzi, jako przewinienia dyscyplinarne, polegające na uchybieniu godności urzędu, należy przypomnieć, że jakkolwiek sędziowie nie są ograniczeni w prezentowaniu swoich poglądów w zakresie funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, to jednocześnie mogą czynić we właściwej formie, w sposób stonowany, tak, aby nie narażać innych osób na poniżenie lub uszczerbek na honorze i godności. Wyznaczając granice, których przekroczenie skutkuje odpowiedzialnością dyscyplinarną sędziego, ustawodawca odniósł się do roty ślubowania określonej w art. 66 Prawa o ustroju sądów powszechnych, z której wynika, że sędzia jest obowiązany w swym postępowaniu kierować się zasadami godności i uczciwości, w tym nie dopuszczać się działań bezprawnych, także w odwołaniu się do konstytucyjnego prawa do wolności słowa, a stosownie do art. 82 usp ma postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem i unikać wszystkiego, co mogłoby przynieść ujmę godności sędziego. Z godnością urzędu sędziego i cechującą każdego sędziego nieskazitelnością charakteru wiąże się ustalony standard postępowania sędziego, który stanowić powinien wzór dla innych i którego efektem powinno być wzbudzanie szacunku.

Godność urzędu sędziego, o której mowa w art. 178 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, której strzec zobowiązuje się sędzia, składając ślubowanie przed Prezydentem Rzeczypospolitej i której uchybienie stanowi podstawę pociągnięcia sędziego do odpowiedzialności dyscyplinarnej to pojęcie odwołujące się do tradycyjnego dignitas; związane jest nie tylko z poczuciem własnej wartości i dumy ze sprawowania urzędu oraz z oczekiwaniem szacunku od innych osób, ale wiąże się z podwyższonymi wymaganiami i ograniczeniami wobec sędziów. Specyfika służby sędziego uzasadnia ograniczenie swobody wypowiedzi, zaś etyka zawodowa sędziów nakazuje powściągliwość w demonstrowaniu emocji, szczególnie w sytuacji, gdy nieuzasadniona ekspresja naraża inne osoby na poniżenie ich honoru i godności.

Ocena treści obu wpisów dokonanych przez obwinioną na portalu Twitter bezsprzecznie uzasadnia wnioski, że ich autorka nie przestrzegała reguł rozsądnego umiaru w ferowaniu twierdzeń i dokonywaniu ocen. Jak zaznaczono, sędziego powinno cechować nie tylko poczucie sprawiedliwości, obiektywizmu, obowiązkowości i godności, ale także opanowania, powściągliwości w korzystaniu z prawa do krytyki, umiejętność opanowywania emocji, a przede wszystkim niezewnętrziania ich w sposób obraźliwy dla innych członków społeczeństwa. Chodzi zatem o rozsądny umiar, takt i kulturę we wszystkich sferach działalności sędziego, zarówno w jego stosunkach służbowych, jak i pozasłużbowych.

W realiach przedmiotowej sprawy, obwiniona nadużyła prawa wyrażania opinii, naruszyła dobre obyczaje sędziowskie, a tym samym godziła w interes wymiaru sprawiedliwości. Opisane z zarzutach dyscyplinarnych umyślne i nacechowane złym zamiarem (*dolus malus*) działania obwinionej, w oczywisty sposób szkodzą władzy sądowniczej i jej wizerunkowi.

(-) SSO Piotr Schab

Rzecznik Dyscyplinarny
Sędziów Sądów Powszechnych